

Arrest

nr. 276 208 van 18 augustus 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Louizalaan 390/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 14 maart 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 februari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. EL MOUDEN, die *loco* advocaat A. ALENKIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 september 2020 dient de verzoeker, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit met het oog op de gezinshereniging met zijn moeder, mevrouw S.L.A. die de Belgische nationaliteit heeft.

1.2. Op 19 maart 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Bij arrest met nummer 257 849 van 8 juli 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

1.3. Op 10 augustus 2021 dient de verzoeker een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van zijn Belgische moeder, mevrouw S.L.A.

1.4. Op 9 februari 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht op 10 februari 2022. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit en 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 10.08.2021 werd ingediend door:

Naam S. (...)

Voorna(a)m(en): A. (...)

Nationaliteit: Wit-Rusland

Geboortedatum: (...)1972

Geboorteplaats: B. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene vroeg gezinshereniging aan met zijn moeder, de genaamde S. L. A. (...) (R.R.xxx, Belg) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980.

Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste' te zijn van de referentiepersoon Om als ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine'

Om aan te tonen dat betrokkene ten laste is van zijn moeder, in casu de referentiepersoon voor onderhavige aanvraag, legt hij de volgende documenten over:

- Huurcontract cv N. S.-T. (...) op naam van de referentiepersoon (en haar ondertussen overleden echtgenoot) dd. 19.12 2008*
- Bewijs van aansluiting LM Plus dd 07 09.2021 op naam van betrokkene en de referentiepersoon*
- Rekeninggittreksels met betalingen aan nutsvoorzieningen, huur, telecommunicatie en dergelijke, als bewijs van de behoefteanalyse*
- Rekeninggittreksel dd 21.05.2021, 23.06.2021, 20.07.2021, 24.08.2021, 23.09.2021 en 22.10.2021 met storting van pensioen (Federale pensioendienst) aan de referentiepersoon (1361.05 euro), Gelstorting vanwege Vlaamse Zorgkas VZW dd. 26.05.2021, 28.06.2021, 26.07.2021, 26 08.2021, 24.09.2021 en 26.10.2021 (met bijhorende erkenning van mijn handicap met berekening) zorgbudget (90 euro), als bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon*
- Attest OCMW Sint-Truiden dd 28.07.2021 en 03 08 2021 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen.*
- Een attest over de bewoning van een appartement in Wit-Rusland dd.27.11.2019: betrokkene figureert op het attest, evenals zijn moeder (de referentiepersoon), zijn vader en de broer van zijn vader;*

- *Beslissing om het huwelijk te ontbinden dd. 26.02.2013 op naam van de referentiepersoon en haar toenmalige echtgenoot*
- *Het Wit-Russische werkboekje van betrokkene*
- *Een attest op naam van de echtgenote van betrokkene, waaruit blijkt dat zij van 10.10.2000 tot 16.12.2019 voor het leger en/of de douane (?; niet duidelijk op basis van de begeleidende vertaling van het document) gewerkt heeft;*
- *Attest van inburgering dd. 23.06.2021; Certificaat van de opleiding dd. 17.06.2021; Deelcertificaat van de module NT2 dd. 02.04.2021 en 17.06.2021; Deelcertificaat van de module NT2 dd. 28.10.2021 en 26.10.2021; Inschrijvingsformulier dd. 25.10.2021. allen op naam van betrokkene*
- *Brief advocatenkantoor E. S. (...) bvba dd. 26.07.2021 voorlopige bewindvoering op naam van de referentiepersoon*
- *Rekeningstaat (rekening onder beheer) van 01.10.2021 tot 02.11.2021 op naam van de referentiepersoon*
- *Verzendbewijzen van geld vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 11.12.2019 (50 euro), 18.12.2019 (40 euro), 31.12.2019 (50 euro), 09.01.2020 (50 euro), 14.01.2020 (50 euro), 21.01.2020 (50 euro), 28.01.2020 (50 euro), 04.02.2020 (50 euro), 19.02.2020 (40 euro)*
- *Brief advocaat dd. 25.11.2021*

Welnu, aan de hand van deze documenten slaagt betrokkene er hoegenaamd niet in dat hij ten laste van de referentiepersoon was voorafgaand aan zijn huidige verblijf in België (sedert 23.09.2020).

Wat betreft het attest over de bewoning van het appartement in Wit-Rusland door betrokkene, zijn moeder, zijn vader en de broer van zijn vader.

Het is niet duidelijk wat betrokkene aan de hand van dit document wenst aan te tonen. In de hypothese dat hij hiermee wil bewijzen dat hij geen onroerend goed bezit in het herkomstland, moet opgemerkt worden dat het document enkel kan aantonen dat betrokkene tot de afgifte van het document (27.11.2019) op het vermelde adres gedomicilieerd was. Dit sluit niet uit dat betrokkene elders in zijn herkomstland onroerend goed bezat of bezit. In dat verband moet opgemerkt worden dat de echtgenote van betrokkene niet op het document vermeld wordt. De vraag rijst dan ook waar zij sinds het huwelijk met betrokkene gehuisvest én gedomicilieerd was. Het valt allerminst uit te sluiten dat betrokkene aldus het (mede)eigendom van een onroerend goed met zijn echtgenote verzwijgt voor onze diensten.

Wat betreft het attest op naam van de echtgenote van betrokkene inzake haar tewerkstelling tot 16.12.2019.

Uit het betreffende document blijkt dat de echtgenote van betrokkene bij het leger (of de douane?) tewerkgesteld was van 10.10.2000 tot 16.12.2019. Er mag verondersteld worden dat betrokkene, als partner, minstens op een deel van deze inkomsten beroep kon doen om in zijn levensonderhoud te voorzien, hetgeen het beweerde ten laste zijn van zijn moeder, ernstig ondermijnt, zeker in het licht van andere vaststellingen.

Zo legt betrokkene zijn Wit-Russisch werkboekje voor. Het werkboekje is in voormalige staten van de Sovjet-Unie het document bij uitstek inzake het professioneel verleden van de houder. Het bevat informatie over opeenvolgende in- en uitdiensttreding bij werkgevers. Minstens kan uit het werkboekje van betrokkene afgeleid worden dat hij ooit als leerkracht lichamelijke opvoeding tewerkgesteld was, maar de info uit het werkboekje is onvolledig. Zo werd opgemerkt dat het boekje informatie bevat over 3 data in 2009 en 4 in 2013, maar in de begeleidende vertaling zijn de data en de eraan verbonden informatie niet terug te vinden. Indien betrokkene (of diens advocaat) documenten ter staving van een aanvraag gezinshereniging overlegt, mag verwacht worden dat deze integraal en correct vertaald worden, quod non in casu. Het vermoeden rijst bijgevolg dat betrokkene doelbewust informatie over zijn eigen beroepsverleden achterhoudt om zodoende onterecht voor te wenden dat hij de voorbije jaren wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon.

Wat betreft de stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat het in totaal gaat over NEGEN stortingen, over een periode van twee maanden, van eind 2019 tot begin 2020, voor een totaalbedrag van 430€. Aan de hand van dergelijk totaalbedrag kan betrokkene onze diensten moeilijk voorhouden dat hij voorafgaand aan zijn komst naar België al geruime tijd ten laste was van zijn moeder.

In dit verband moet ten slotte, en niet in het minst, worden benadrukt dat betrokkene zijn onvermogen en het niet bezitten van onroerende goederen in het herkomstland op generlei wijze staft met een betrouwbaar en objectief stavingsstuk.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst/origine ten laste is/was van de

referentiepersoon. Immers, hij heeft niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst/origine financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 23.09.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond vanuit het land van herkomst voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.
(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoeker heeft tijdig een synthesesmemorie neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel van zijn synthesesmemorie weerhoudt de verzoeker de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* de materiële motiveringsplicht *iuncto* artikel “40bis, 1e lid, §2, 3° Vreemdelingenwet”.

Het enig middel wordt in de synthesesmemorie als volgt onderbouwd:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing (Cass. 8 april 2011, nr. 212.579.).

De materiële motiveringsplicht of de eis van interne legaliteit houdt in dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 6 juli 2010, nr. 206.433.). De motieven van het bestreden besluit moeten steunen op werkelijk bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

Art. 40bis, 1e lid, §2, 3° Vreemdelingenwet stelt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, [...]”

1.

De bestreden beslissing stelt in uitvoering te zijn van art. 40bis, 1e lid, §2, 3° Vreemdelingenwet en stelt:

“Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine”

Alsook:

“Welnu, aan de hand van deze documenten slaagt betrokkene er hoegenaamd niet in dat hij ten laste van de referentiepersoon was voorafgaand zijn huidige verblijf in België (sedert 23.09.2020)”

Verwerende partij past in casu haar eigen definitie van 'ten laste' - zijn niet toe.

Zoals in de bestreden beslissing zelf staat, als in het administratief dossier, was de eerste geldstorting in een reeks van de referentiepersoon naar verzoeker op 11.12.2019 gedaan. Verzoeker was toen nog in het land van oorsprong. Hij is pas in september 2020 naar België gekomen. Sinds 11.12.2019 was verzoeker dan ook ten laste van zijn moeder en het moment waarop hij ten laste was, situeert zich dan ook nog voor zijn verblijf in België en dus nog in het land van herkomst. Verzoeker voldoet dus, in tegenstelling tot wat er in de bestreden beslissing staat, wel degelijk aan de definitie die wordt gegeven aan het begrip 'ten laste' - zijn: de afhankelijkheidsrelatie is ontstaan toen verzoeker nog in zijn herkomstland was (december 2019).

De bestreden beslissing stelt:

"Wat betreft het attest op naam van de echtgenote van betrokkene inzake haar tewerkstelling tot 16.12.2019. Uit het betreffende document blijkt dat de echtgenote van betrokkene bij het leger (of de douane) tewerkgesteld was van 10.10.2000 tot 16.12.2019. Er mag verondersteld worden dat betrokkene, als partner, minstens op een deel van deze inkomsten beroep kon doen om in zijn levensonderhoud te voorzien, hetgeen het beweerde ten laste zijn moeder, ernstig ondermijnt, zeker in het licht van andere vaststellingen "

Verwerende partij stelt hier zelf dat dat de echtgenote van verzoeker tot december 2019 was tewerkgesteld. Het is dan ook pas in december 2019 dat de afhankelijkheidsrelatie tussen de referentiepersoon en verzoeker is ontstaan.

Het is geen toeval dat van zodra de echtgenote van verzoeker geen werk meer had, de referentiepersoon geldstortingen is beginnen overmaken aan verzoeker.

Het feit dat de echtgenote van oktober 2000 t.e.m. december 2019 was tewerkgesteld en op een deel van de inkomsten beroep kon doen, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker was immers pas vanaf december 2019 ten laste van de referentiepersoon. Voor de periode die hieraan voorafging kon hij inderdaad een beroep doen op een deel van het inkomen van zijn echtgenote. Maar sinds december 2019 kon dat niet meer.

3.

Verder stelt de bestreden beslissing:

"Vooreerst moet vastgesteld worden dat het in totaal gaat over negen stortingen, over een periode van twee maanden, van eind 2019 tot begin 2020, voor een totaalbedrag van 430 euro. Aan de hand van dergelijk totaalbedrag kan betrokkene onze diensten moeilijk voorhouden dat hij voorafgaand aan zijn komst naar België al geruime tijd ten laste was van zijn moeder "

Verwerende partij meent aldus dat een bedrag van 430 euro niet kan voldoen om te voorzien in de basisbehoeften in Wit - Rusland. Het klopt dat met dit bedrag niet kan worden voorzien in de basisbehoeften in België. In Wit - Rusland ligt de situatie echter anders.

In Wit - Rusland is het gemiddeld BRUTOMAANDLOON 1477,8 Wit - Russische roebel (<https://tradingeconomics.com/belarus/wages>). Dit komt overeen met 405 euro. Het totaalbedrag van 430 euro dat referentiepersoon aan verzoeker heeft overgemaakt komt overeen met 1565,43 Wit - Russische roebel. Het valt hier op dat dit bedrag boven het gemiddeld brutomaandloon in Wit - Rusland zit.

Behoudens vergissing, betekent 'ten laste' zijn dat er moet kunnen voorzien worden in de basisbehoeften, niet het storten van een volwaardig (leef)loon.

Welnu, met het geld dat verzoeker van de referentiepersoon heeft gekregen, kan wel degelijk voorzien worden in de basisbehoeften in Wit - Rusland.

Gelet op de lage koopkracht in Wit - Rusland en de lage lonen die er gelden, is een bedrag van 50 euro (182, 03 Wit - Russische roebels) wel degelijk voldoende om zich te kunnen voorzien in de basisbehoeften en dus ten laste te zijn.

4.

Tot slot stelt de bestreden beslissing:

“In dit verband moet ten slotte, en niet in het minst, worden benadrukt dat betrokkene zijn onvermogen en het niet bezitten van onroerende goederen in het herkomstland op generlei wijze staft met een betrouwbaar en objectief stavingsstuk. ”

Van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij het negatieve bewijs levert van het feit dat hij in het land van herkomst niet over een andere vorm van inkomsten beschikt.

Dergelijk bewijs van onvermogen moet als bijkomend worden beschouwd, want in de praktijk kan dat niet gemakkelijk geleverd worden en maakt het het familielid van een referentiepersoon uiterst moeilijk, omdat het familielid wordt gedwongen om gecompliceerde stappen te nemen (RvV 22 januari 2018, nr. 198.310.).

Verwerende partij voegt hier een willekeurige voorwaarde in waaraan verzoeker moet voldoen. Dit terwijl uit het dossier (in het bijzonder de stortingen) wel degelijk afgeleid kan worden dat verzoeker ‘ten laste’ is van de referentiepersoon, zijn moeder.

Besluit:

In het dossier zitten wel degelijk alle relevante elementen om te kunnen concluderen dat verzoeker effectief ten laste is van zijn moeder. Met deze elementen werd geen rekening gehouden, ofschoon gewoon tegengesproken, en al zeker niet met de situatie van behoefte in het herkomstland, maar werd dit getoetst aan behoefte in een Belgisch kader. Dit heeft geleid tot een beslissing die steunt op foutieve motieven, die de interne legaliteit van de beslissing aantasten. Deze aantasting heeft op haar beurt geleid naar een foutieve toepassing van art. 40bis, 1e lid, §2, 3° Vreemdelingenwet.

5. OPMERKINGEN VAN VERWERENDE PARTIJ

In haar nota met opmerkingen neemt verwerende partij integraal de bestreden beslissing over. Er wordt voorts enkel gesteld dat verzoeker niet voldoende aantoont dat hij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon (zijn moeder).

Er is geen verder verweer, noch weerlegging van de argumenten van verzoeker.

6. VERWEER OP DE NOTA MET OPMERKINGEN

Zoals boven aangegeven bevat de nota met opmerkingen geen opmerkingen die nog een verder verweer verantwoorden.

Volledigheidshalve kan aldus nog het volgende gezegd (of kort herhaald worden):

- Sinds december 2019 is verzoeker financieel ten laste van de referentiepersoon (zijn moeder). Hij is pas in september 2020 in het kader van een gezinshereniging naar België gekomen. Gedurende negen maanden in Wit - Rusland en dus negen maanden voor zijn aankomst in België en dus negen maanden voor zijn aanvraag, was verzoeker nog in zijn herkomstland, waar hij financiële steun krijgt van zijn moeder. Verzoeker is dus wel degelijk in het land van herkomst ten laste van van zijn moeder.

- Sinds het ontslag in december 2019 van zijn echtgenote, is verzoeker financieel afhankelijk van zijn moeder (de referentiepersoon). Omdat zijn echtgenote en hij beiden werkloos zijn, kan hij geen beroep doen op haar inkomsten.

- Het bedrag dat door de referentiepersoon gestort werd, wordt in de beslissing bekritiseerd. In een Belgische context kan degelijk bedrag inderdaad niet voorzien in de basisbehoeften. In een Wit - Russische context kan dit bedrag perfect volstaan om te kunnen voorzien in de basisbehoeften (zie boven).”

3.2. Beoordeling

De verzoeker maakt gewag van een schending van artikel “40bis, 1e lid, §2, 3°” van de Vreemdelingenwet. Het is echter duidelijk dat hij doelt op een schending van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde

partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de in punt 1.3. bedoelde aanvraag blijkt dat de verzoeker, een man geboren in 1972, een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart indiende met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgische moeder. Het staat niet ter betwisting dat *in casu* op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° *iuncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg: “(...) *de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)*”. Aangezien de verzoeker ouder is dan 21 jaar, zal hij derhalve het bewijs moeten leveren van het “*ten laste zijn*” van zijn Belgische moeder om een verblijfskaart te kunnen verkrijgen.

Wat het “*ten laste zijn*” betreft, heeft de Raad van State reeds bevestigd dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geen voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat aangetoond wordt dat de familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (zie onder meer: RvS 28 november 2017, nr. 239.984; RvS 12 november 2013, nr. 225.447). De Raad wijst er dienaangaande tevens op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger “*begeleiden of zich bij hen voegen*”. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het ‘begeleiden van’ of het ‘zich bijvoegen bij’ deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen. Zoals op correcte wijze werd gesteld in de bestreden akte, diende de verzoeker derhalve aan te tonen dat de afhankelijkheidsband met zijn moeder reeds bestond van in het land van herkomst en voorafgaand aan zijn komst naar België.

Het is dus cruciaal dat de verzoeker bewijsstukken overmaakt waaruit blijkt dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van zijn Belgische moeder. Dit houdt in dat hij aantoonst dat hij financiële of materiële ondersteuning genoot van zijn Belgische moeder en dat hij daarvan afhing om in zijn levensonderhoud te voorzien, wat inhoudt dat hij onvermogen was in het land van herkomst. Het mag dus niet gaan om een bonus op de eigen financiële middelen (RvV 8 juli 2021, nr. 257 849, gewezen ten aanzien van de beide partijen in deze zaak en dus bekleed met een gezag van gewijsde *inter partes*).

Wat betreft het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon, is er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde is aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoeker het bewijs van de voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Met de argumentatie omtrent de geldstortingen van zijn moeder, toont de verzoeker geen ondeugdelijke motivering of een onzorgvuldige besluitvorming aan. Door enkel te wijzen op het feit dat hij op het moment van de geldstortingen (een reeks stortingen vanaf december 2019) nog in zijn land van herkomst verbleef, worden de vaststellingen van de gemachtigde niet ontkracht. De gemachtigde heeft immers op geen enkel wijze gesteld dat deze stortingen niet kunnen worden aanvaard als bewijs van het ten laste zijn omdat de verzoeker op het moment ervan reeds in België zou hebben verbleven. Het gaat om de volgende geldstortingen:

“• Verzendbewijzen van geld vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 11.12.2019 (50 euro), 18.12.2019 (40 euro), 31.12.2019 (50 euro), 09.01.2020 (50 euro), 14.01.2020 (50 euro), 21.01.2020 (50 euro), 28.01.2020 (50 euro), 04.02.2020 (50 euro), 19.02.2020 (40 euro)

De gemachtigde heeft hieromtrent als volgt geoordeeld:

“Wat betreft de stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat het in totaal gaat over NEGEN stortingen, over een periode van twee maanden, van eind 2019 tot begin 2020, voor een totaalbedrag van 430€. Aan de hand van dergelijk totaalbedrag kan betrokkene onze diensten moeilijk voorhouden dat hij voorafgaand aan zijn komst naar België al geruime tijd ten laste was van zijn moeder.”

Deze beoordeling is identiek aan de beoordeling die reeds in de weigeringsbeslissing inzake verzoekers vorige aanvraag was opgenomen (zie punten 1.1. en 1.2.). Bijgevolg moet ter zake worden gewezen op het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 257 849 van 8 juli 2021, waarin als volgt werd gewezen:

“De Raad kan het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten dat verweerder negen stortingen voor een totaalbedrag van 430 euro, over een periode van slechts twee maanden, van eind 2019 tot begin 2020, niet beschouwt als een bewijs dat verzoeker ten laste was van zijn moeder voor zijn aankomst in België.”

Het loutere gegeven dat deze geldstortingen plaatsvonden toen de verzoeker nog in zijn land van herkomst verbleef zoals hij zelf benadrukt, volstaat *an sich* niet en dit in het licht van het beperkte tijdsbestek waarin deze overschrijvingen plaatsvonden. De verzoeker kan de opgegeven motieven evenmin aan het wankelen brengen door te verwijzen naar het gemiddelde bruto maandloon in Wit-Rusland (dat overeenkomt met 405 euro) en naar de lage koopkracht in Wit-Rusland. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, werden de geldstortingen niet afgewezen omdat zij niet zouden volstaan om in Wit-Rusland in de basisbehoeften te voldoen, maar wel omdat zij slechts plaatsvonden in een beperkte periode van twee maanden en omdat zij, gelet op het totaalbedrag, niet volstaan om aan te tonen dat de verzoeker voorafgaand aan zijn komst naar België *“al geruime tijd”* ten laste was van zijn moeder. Verzoekers betoog doet hieraan geen afbreuk. Bovendien geldt hieromtrent reeds het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 257 849.

Door enkel opnieuw te verwijzen naar de tewerkstelling van zijn echtgenote en door zelf te erkennen dat hij toentertijd beroep kon doen op een deel van haar inkomsten, bevestigt de verzoeker enkel de in de bestreden akte opgenomen motieven en bovendien ondersteunt de verzoeker met dit betoog ook (de redelijkheid van) het oordeel van de verweerder dat het niet aangetoond is dat de verzoeker voor zijn komst naar België *“al geruime tijd”* afhankelijk was van zijn moeder.

Op grond van deze vaststellingen alleen al kon de gemachtigde reeds naar recht en rede concluderen dat de verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfskaart te verkrijgen als descendent van een Belgische onderdaan.

De Raad stelt bovendien vast dat de verzoeker niet aantoonde dat de vaststellingen omtrent het gebrek aan bewijs van de effectieve onvermogenheid in het land van herkomst, niet correct of onredelijk zouden zijn.

De verzoeker benadrukt dat zijn afhankelijkheid ten aanzien van zijn moeder pas ontstond nadat zijn echtgenote haar werk verloor (december 2019). De verzoeker poneert wel dat zijn echtgenote sinds december 2019 geen werk meer heeft, maar hij bewijst dit niet. Dit wringt nu de verzoeker slechts geldstortingen voor een periode van slechts twee maanden heeft voorgelegd van eind 2019 tot begin 2020, terwijl hij zelf benadrukt dat hij pas in september 2020 naar België kwam.

De verzoeker brengt ook niets in tegen de overwegingen in de bestreden beslissing aangaande het door hem overgemaakte attest van bewoning van een appartement in Wit-Rusland. Voor wat betreft verzoekers Wit-Russisch werkboekje merkt de verweerder lacunes op in de vertaling ervan op grond waarvan bij de verweerder het vermoeden rijst dat de verzoeker doelbewust informatie over zijn eigen beroepsverleden achterhoudt om zodoende onterecht voor te wenden dat hij de voorbije jaren wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon. De verzoeker brengt hier thans niets tegen in.

De kritiek dat de verzoeker geen negatief bewijs kan leveren, overtuigt evenmin. Immers is het aan de verzoeker zelf, die zich in zijn aanvraag beroept op de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn die te laste is van een Belg, in de zin van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° *iuncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, om aannemelijk te maken dat hij in het land van herkomst reeds ten laste was van de referentiepersoon. De wijze waarop de verzoeker dit bewijs levert, is, bij gebrek aan wettelijke bewijsregeling, vrij. Dat het bewijs van behoefteigheid moeilijker kan geleverd worden dan bv. een bewijs van voldoende inkomsten, betekent niet dat het onmogelijk kan worden geleverd en zulks doet ook geen afbreuk aan het gegeven dat ook het onvermogen in het land van herkomst deel uitmaakt van de te leveren bewijzen inzake het “*ten laste zijn*” in de zin van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° *iuncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Bovendien werd hoger reeds vastgesteld dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is dat de verweerder negen stortingen voor een totaalbedrag van 430 euro, over een periode van slechts twee maanden, van eind 2019 tot begin 2020, niet beschouwt als een bewijs dat de verzoeker ten laste was van zijn moeder voor zijn aankomst in België. Het gebrek aan bewijs van het onvermogen dient met deze vaststelling te worden samengelezen. De aanvraag werd immers niet afgewezen op de enkele grond dat de verzoeker zijn onvermogen in het land van herkomst niet zou hebben bewezen.

De verzoeker is zelf de mening toegedaan dat de door de verweerder gedane beoordeling niet correct en willekeurig is, maar met deze eigen visie op zijn zaak toont hij niet aan dat de verweerder bij de beoordeling van zijn aanvraag bepaalde elementen of stukken over het hoofd gezien heeft of een kennelijk onredelijke beoordeling heeft gemaakt van de voorgelegde elementen en stukken.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de verweerder op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden weigeringsbeslissing is gekomen. De verzoeker toont evenmin aan dat de verweerder de *in casu* geldende wetgeving foutief heeft toegepast.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, of van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

mevr. C. DE GEYTER,

De griffier,

C. DE GEYTER

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

C. DE GROOTE